

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
18 У 4022/14
29.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво РС, против туженог Агенције за реституцију Републике Србије – Јединице за конфесионалну реституцију, Београд, Немањина 4, ради поништаја решења туженог бр. 46-00-00787/08 од 07.03.2014. године, уз учешће заинтересованог лица А.А. из ..., са седиштем у улици ... број ..., у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем у тачки 1. усваја се захтев на име накнаде за одузету имовину А.А. из ..., са седиштем у улици ... број ..., утврђује се право својине на пољопривредном земљишту површине 10.77.28 ха на делу катастарске парцеле број ... КО ..., по култури њива 1. класе од укупне површине парцеле која износи 14.32.94 ха, уписане у лист непокретности број ... КО ... као државна својина Републике Србије, корисника Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије; у тачки 2. диспозитива обавезују се Република Србија, као власник, да А.А. из ..., са седиштем у улици ... број ..., пренесе у својину непокретности из става 1. диспозитива решења, а Министарство пољопривреде и заштите животне средине, као корисник, да преда у државину непокретности из става 1. диспозитива решења, у року од 30 дана од дана извршности решења; у тачки 3. наложено је органу надлежном за упис права на непокретностима – РГЗ Служби за катастар непокретности Опово да, по извршности решења, изврши упис права својине на непокретностима из става 1. диспозитива решења у корист А.А. из ..., са седиштем

у улици ... број ..., у јавне књиге у којима се врши упис права на непокретностима, док је у тачки 4. диспозитива одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

У тужби, поднетој Управном суду, дана 17.03.2014. године, тужилац побија оспорено решење туженог органа због погрешне примене одредбе члана 4. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, наводећи да том одредбом није прописана обавеза, већ овлашћење Републике Србије, као обвезника враћања имовине, да уместо одузете да накнаду у виду друге одговарајуће имовине или да исплати новчану накнаду. Сматра да, како се тужилац противио накнади у виду друге одговарајуће имовине, то тужени није могао донети решење којим се захтев усваја. Осим тога, истиче да чак и у случају када би се одредбе наведеног закона тумачиле као обавеза враћања друге одговарајуће имовине, није било места усвајању захтева све до правноснажног окончања поступка по одредбама Закона о враћању имовине и обештећењу, с обзиром да се на тај начин доводе у неравноправан положај друге странке у поступцима враћања имовине. Са изнетих разлога, предлагаје да се тужба уважи и поништи оспорено решење.

Тужба је достављена туженом на одговор, који је у одговору на тужбу, примљеном у Управном суду дана 14.04.2014. године, предложио да суд тужбу тужиоца одбије као неосновану и у свему је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу.

Тужба је достављена на одговор заинтересованом лицу, које је у одговору на тужбу примљеном у Управном суду дана 04.04.2014. године предложио да Управни суд тужбу одбије, јер је тужба у целости неоснована са разлога изнетим у самом одговору на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којим је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, дана 29.11.2017. године, одржао усмену јавну расправу, у присуству заступника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваних законског заступника тужиоца и законских заступника туженог.

У речи на усменој расправи, пуномоћник заинтересованог лица је изјавио да оспорава све наводе тужбе и захтев тужбе као неосноване у свему из разлога који су дати у писменом одговору на тужбу, као и да је оспорено решење законито. Предлагаје да суд тужбу одбије.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог и заинтересованог лица, наводе заинтересованог лица на расправи од 29.11.2017. године и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произлази да је А.А. из ..., са седиштем у улици ... број ..., овде заинтересовано лице, дана 03.09.2008.

[illegible]

По оцени Управног суда, код оваквог чињеничног и правног стања ствари, правилно је одлучио тужени орган, када је у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на правилност решавања ове управне ствари, донео оспорено решење и за своју одлуку дао јасне, аргументоване и правилне разлоге, у складу са одредбама Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, које у свему као правилне и законите, прихвата и овај суд. Ово из разлога што је у проведеном управном поступку, на основу доказа достављених уз поднети захтев за враћање имовине, као и на основу налаза и мишљења судског вештака, који је достављен Агенцији за реституцију 24.01.2013. године, допуњеног дана 10.12.2013. године, тужени орган правилно нашао да је захтев за реституцију имовине ближе описане диспозитивом оспореног решења, основан, будући да је на основу изведених доказа као неспорно утврђено да је од подносиоца захтева као бившег власника, по основу Закона о конфискацији имовине, одузета имовина и то катастарске парцеле број ..., .. и ... КО ..., укупне површине од 35 кј 848 кв хв, односно 20.44.62 ха. По оцени суда, тужени орган је, одлучујући о облику реституције, правилно пошао од чл. 4, 7. став 1. и 10. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, и утврдио да се, одузета имовина не може вратити у натуралном облику због специфичности комасације као агротехничке мере уређења земљишта. Полазећи од наведених законских одредаба и неспорно утврђене чињенице да је актом државе подносиоцу захтева одузето земљиште у КО ..., да је након одузимања земљишта на територији те катастарске општине спроведена комасација, да је вештачењем утврђено да на територији исте катастарске општине у комасационом подручју не постоји земљиште у државној својини које је подобно за

враћање, али постоји у КО ..., како одузето земљиште више није могуће вратити у изворном облику, а да је одредбама члана 8. Закона о враћању одузете имовине црквама и верским заједницама прописано да у том случају одузета имовина не може бити враћена подносиоцу захтева у натуралном облику и како је и сам Закон о враћању имовине црквеним и верским заједницама предвидео редослед модалитета реституције, тужени орган је, нашао да предложена катастарска парцела ближе описане диспозитивом оспореног решења представља друго одговарајуће земљиште које ће бити враћено подносиоцу захтева уместо одузетог, па је применом чл. 4, 7, 9, 10, 29. и 30. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, одлучио као у диспозитиву оспореног решења. У управном поступку је, од стране вештака, при обрачуну површине предложених парцела, примењен обрачунски метод из Техничког упутства за извођење геодетско – техничких радова у посупку враћања земљишта ("Сл. Гласник РС", број 411/91...103/2003), који је саставни део Уредбе о изменама уредбе за спровођење Закона о начину и условима за признавање прва и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због обавезног откупа пољопривредних производа (Сл. Гласник РС број 4/92), а који је прецизно образложио свој налаз између осталог и у посебно навео разлоге и параметре који су је определили да предложи наведене парцеле за враћање и то да се земљиште на предложеној парцели налази ван граница грађевинског подручја насеља ..., да се користи за пољопривредну производњу и да на њој нема изграђених објеката, а према плану детаљне регулације није условљен израдом урбанистичког плана, то је налаз и мишљење судског вештака правилно прихваћен у целисти.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да је ове наводе тужени правилно ценио у оспореном решењу, имајући у виду да их је тужилац истицао и у управном поступку пред туженим органом, те се истим не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени, довели до другачије одлуке у овој управној ствари. Ово посебно из разлога што је тужени, по оцени суда, правилно у оспореном решењу нашао да повраћај парцела у конкретном случају представља натуралну и то заменску реституцију, сагласно одредби члана 4. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, којом је прописано да се одузета имовина враћа по правилу у натуралном облику или се накнађује у виду друге одговарајуће имовине, а тржишна новчана накнада исплаћује се само ако враћање у натуралном облику или у виду друге одговарајуће имовине није могуће. Такође, по оцени суда, обзиром да је императивном законском нормом предвиђен редослед намирања, који није у диспозитиви како органа који одлучује, овде туженог, тако ни Републике Србије, као странке у поступку, па су неосновани наводи тужбе, којима се указује да тужени није могао донети оспорено решење којим је усвојио захтев овде заинтересованог лица за враћање друге одговарајуће имовине, јер се тужилац таквом враћању противио. Ово посебно, имајући у виду чињеницу да је у проведеном управном поступку, на основу изведених доказа, несумњиво утврђена испуњеност услова за примену члана 4. наведеног закона, односно испуњеност услова за враћање друге одговарајуће имовине подносиоцу захтева, овде заинтересованом лицу. Дакле, тужбом оспорено решење је, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно

су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Са изнетих разлога, након закључене усмене расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.11.2017. године, 18 У 4022/14

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ